

Charles H. Spurgeon
ISTEN ÍGÉRETEINEK TÁRHÁZA

©Evangéliumi Kiadó 1994

Charles H. Spurgeon

ISTEN ÍGÉRETEINEK TÁRHÁZA

azaz
a hit csekkfüzete
napenkénti használatra,
rövid gyakorlati magyarázatokkal

4. kiadás

A magyarországi jogok tulajdonosa és a kiadásért felel az
Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter
ISBN 963 9012 31 9

Nyomtatta és kötötte a Reálszisztéma Dabasi Nyomda Rt.
Felelős vezető: Muskát Péter vezérigazgató
Munkaszám: 96-0726

EVANGÉLIUMI KIADÓ

Előszó

Isten ígéretei – igen találóan – olyan csekkhez hasonlíthatók, amelyeket bemutatás alapján bármikor be lehet váltani. A hívő ember azért kapja ezeket, hogy valami jó adományban részesüljön. Nem arra valók, hogy kényelmesen elolvassuk őket, és ennyivel beérjük, hanem hogy vegyük valóságnak az ígéretet, miként a csekket is valóságos pénzként kezeljük.

Ragadjuk meg az ígéretet, ismerjük el igaz voltát. Hittel fogadjuk el, mint a nekünk szóló ígéretet. Ezzel tesszük rá a pecsétet, és bizonyítjuk, hogy hisszük, hogy Isten igaz, tehát a szóban forgó ígérete is igaz. Sőt, mi több, az áldásról szóló ígéret biztos birtokában higgyük, hogy valóban a miénk lehet az abban foglalt áldás.

Ezután mutassuk be hittel az ígéretet az Úrnak, ahogy az ember bemutat egy csekket a bank pénztáránál. Mutassuk be imádságban, számítva annak beteljesedésére. Ha az a megfelelő időben megy a mennyei bankba, az ígért összeget azonnal megkapjuk.

Ha a beváltás későbbi időpontra szól, várunk kell türelmesen, amíg elérkezik az ideje. De már addig is úgy számíthatunk az ígéret beteljesedésére, mint a csekk birtokosa a pénzre, mert a „bank” bizonyosan fizet, ha eljön az ideje.

Egyesek elmulasztják hitben érvényesíteni a „csekket”, és ezért nem kapnak semmit. Mások restek bemutatni, így

A könyv eredeti címe:

Faith's Checkbook

Német címe: *Kleinode göttlicher Verheißungen*

© 1988, Evangéliumi Kiadó, D-7000 Stuttgart 80

aztán nélkülöznek. Nem az ígérettel van baj, hanem azokkal, akik nem tudnak velük helyesen bánni.

Isten soha nem ígért olyasmit, amit nem akarna beváltani, soha nem bátorított olyan reménységre, amelyet nincs szándékában teljesíteni. Azért írtam ezt a kis könyvet, hogy segítsek olvasóimnak az ígéretek elfogadásában. Az ígéretek látása jót tesz a hit szemének; és minél többet tanulmányozzuk a kegyelem Igéit, annál több kegyelmet nyerünk belőlük.

A bátorító Igékhez hozzátettem saját bizonyágtételemet, sok próba és tapasztalat gyümölcseit. Én Isten minden ígérétenek hiszek, de közülük sokat személyesen kipróbáltam és érvényesnek találtam. Megtapasztaltam, hogy igazak, mert rajtam teljesedtek be.

Bízom benne, hogy ez bátorítás lesz a fiataloknak és vigasztalás az idősebb testvéreknek. Valakinek a személyes tapasztalata roppant hasznára válhat másoknak, s ezért is írta a zsolnáros: „Az Úrhoz folyamodtam, és ő meghallgattott, megmentett mindattól, amitől rettegtem”; majd: „Kiáltott a nyomorult; az Úr meghallgatta, és minden bajából kiszabadította” (Zsolt 34,5.7).

Amikor elkezdtem ezeket a mindennapi jegyzeteket írni, ellentmondások, viták hullámai között vergődtem. Azóta „mély vízbe dobva kell úsznom”, de ha Isten keze nem tartana, bizony megfulladnék. Sokféle próbatételben volt részem. A súlyos testi szenvedést követte a lelki levertség, s mindehhez járult a gyász szomorúsága, mert elvesztettem azt, aki az emberek között a legdrágább volt számomra. A hullámok folyamatosan támadtak, egyik a másik után.

Mindezt nem azért írom, hogy részvétet ébresszek, csupán hogy megértessem az olvasóval: nem „szárazföldi” tengerész vagyok, aki csak hírből ismeri a vizet. Sokszor átkeltem olyan „óceánokon”, amelyek egyáltalában nem voltak „csendesek”, ismerem a hullámok csapkodását és a szél süvöltését.

Az Úr ígérétei soha nem voltak olyan drágák számomra, mint éppen a veszély óráiban. Néhányat közülük máig sem értek. Nem érkeztem még el ahhoz az időponthoz, amikor „beérhetek volna”, mert én magam sem vagyok még eléggé érett a megértésükre.

Mennyivel csodálatosabb számomra a Biblia ma, mint néhány hónappal ezelőtt volt! Miközben engedelmeskedtem az Úrnak és „hordoztam a gyalázatát a táboron kívül”, nem kaptam új ígéretek; de úgy éreztem, mintha mégis kaptam volna, mert a régiek új és gazdagabb tartalommal nyíltak meg előttem.

Kiváltképpen az Úr Jeremiához intézett szavai csengtek nagyon boldogítóan a fülemben. Jeremiásnak az volt a küldetése, hogy olyan emberekhez szóljon, akik nem akarták hallani Isten beszédét, vagy ha hallották is, nem akartak hinni neki. Övé volt a szerelmében csalódott, de mégis elszántan hűséges ember szomorúsága. Bár hiába küzdött azért, hogy Isten népét a tévelygésekből visszatérítse, de saját maga mégsem hagyta el soha az Úr útját. Kapott Istentől hatalmas, megtartó erejű Igéket, amelyek megőrizték lelkét a megtorpanástól olyankor, amikor ő egymaga segítség nélkül biztosan elveszett volna.

A kegyelemnek ilyen és ezekhez hasonló arany Igéi kedvesebbek voltak számomra, mint a mindennapi eledel, ezért ezekkel gazdagítottam a következő oldalakat.

Ó, bárcsak megvigasztalódna tőlük néhány olvasóm! Szívemből írtam mindezt, hogy szíveteket megvigasztaljam; hogy hirdessem a próbára tett testvéreknek: jó az Isten! Nem hagy el minket, átszeg minden próbán. Mostani próbatételeitekre nézve is van ígérete; és ha hisztek az ígértnek, és Jézus Krisztus által a kegyelem királyi széke elé viszitek azt, meglátjátok majd az Úr segítségre kinyújtott karját.

Minden más elmúlik, de az Ő Igéje soha el nem múlik. Számptalan esetben olyan hűséges volt hozzám, hogy arra kell bátorítsalak titeket is: bízzatok benne. Hálátlan lennék az Úrral szemben és szeretetlen irántatok, ha nem ezt tenném.

Vigasztalóink, a Szent Szellem töltse el új hittel az Úr népét! Tudom, hogy az Ő isteni ereje nélkül mit sem használ, amit én mondok; de azt is tudom, hogy meglevenítő hatására még a legszerényebb bizonyoságtétel is felegyenesítheti a megrokkadt térdeket és megerősítheti a lankadt kezeket.

Isten azzal dicsőítteti meg, ha szolgálai feltétel nélkül bíznak benne. De mivel Mennyei Atyánk iránti gyermeki bizalmunkban szüntelen növekednünk kell, bárcsak sok ismeretlen olvasóm felfedezné az Istenben való mély, gyermeki bizalom szükségességét és gyönyörűségét, miközben olvassa azt, amit az év valamennyi napjára elkészítettem.

Tekintsék olvasóim ezen ígéretek gazdag kínálatát csak „előételnek”, amely nem arra való, hogy zavarja a „főétkezést”, a Biblia olvasását, sőt ellenkezőleg: azt remélem, hogy kis könyvem fel fogja ébreszteni a vágyat a komolyabb bibliatanulmányozás iránt.

Bárcsak elfogadná az Úr Jézus az Ő juhait és bárányait javára végzett ezen szolgálatomat méltatlan szolgálójától.

Charles H. Spurgeon

„Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt, a te utódod és az ő utódja közt: ő a fejedet tapossa, te meg a sarkát mardosod” (1Móz 3,15).

A bűnbe esett ember számára ez az első ígéret. Benne van az egész evangélium és a kegyelmi szövetség lényege. Nagyrészt már beteljesedett. Az asszony magvának? Jézus Krisztusnak bizony mardosta a sarkát a Sátán, és ez rettenetes mardosás volt! De milyen rettenetes a kígyó fejének végleges széttiprása! Ez lényegében már megtörtént, amikor Krisztus eltörölte a bűnt, legyőzte a halált és megtörte a Sátán hatalmát; de végső beteljesedése Urunk második eljövételére és az utolsó ítélet napjára vár. Számunkra ez az ígéret azt a jó hírt jelenti, hogy bár a gonosz nagy erővel támadja testi természetünket, mintegy „a sarkunkat mardossa”, mi azonban győzedelmeskedhetünk a Krisztusban, aki lábával az ősi kígyó fejére taposott. Egész éven át tapasztaljuk majd ezen igevers első felét, a Sátán kísértéseit és a Sátán magvából való gonoszok támadásait. Lehet, hogy úgy sarkunkba marnak majd, hogy belesántuljunk; de ragadjuk meg Igénk második felének biztatását, és akkor nem csüggedünk el. Hit által örvendezzünk, hogy mégis győzni fogunk Jézus Krisztusban, az asszony magvában.

Január 2

Győzelem

„A békesség Istene pedig összezúzza a Sátánt lábatok alatt hamarosan” (Róma 16,20).

Ez az ígélet jól kapcsolódik a tegnapihoz. Nyilvánvalóan hasonlónak kell lennünk Urunkhoz nemcsak abban, hogy az ellenfél a mi sarkunkat is mardossa, de abban is, hogy mi is legyőzhetjük a gonoszt. Még a mi lábunk is el tudja taposni az ősi sarkányt! A római hívőket megszorította a gyülekezetükben támadt viszály; de Istenük a „békesség Istene” nyugalmat adott lelküknek. Azoknak, akik nem voltak résen, gáncsot vetett az „ösellenség”, és megcsalta őket, de pórul járt, mert azok tapostak a fejére, akiket megkísértett. A győzelmet Isten népe nem a saját ügyességével vagy erejével vívta ki, hanem maga Isten Jézus Krisztus által taposott a Sátán fejére. A széttiprás a hívők lába alatt kell hogy megtörténjék, de a győzelem mindenestől az Úrtól való.

Csak tapossunk bátran a kísértő fejére! Nemcsak az alárendelt szellemek, hanem magának a sötétség fejedelmének hatalma is meg kell hogy törjön előttünk. Isten iránti határtalan bizalommal számítsunk a gyors győzelemre. Milyen vigasztaló szó ez: „hamarosan”. Hamarosan az ősi kígyó fejére taposunk! Milyen nagy lesz örömünk, ha legyőzzük a gonoszt. Micsoda szégyen a Sátánnak, hogy az ember tapos a fejére! A Krisztus Jézusba vetett hittel tiporjuk le a kísértőt!

Bízni egy ígéletben

Január 3

„Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te utódaidnak” (1Móz 28,13).

Egyetlen ígélet sem „magánjellegű”, nem kizárólagosan egy hívőnek, hanem valamennyinek szól. Ha te testvérem, most hittel ráhagyatkozol egy ígületre, és azon mintegy pihenésre hajtod a fejedet, akkor az a tiéd. Igénkben Jákób birtokba vette azt a földet, ahol letelepedett és megpihent. Ahogy (ott) végignyújtózott a földön, és a kőből való váncosra hajtotta a fejét, nem is gondolta, hogy ezzel a föld tulajdonosa lett; pedig ez így volt. Álmában látta a csodálatos létrát, amely minden igaz hívó számára összeköti a földet az éggel; és ahol a létra a földet érte, azt a földet a magáénak érezte, különben hogyan is tudta volna elérni a mennyei létrát. Istennek minden ígérete igen és ámen a Krisztus Jézusban; s mivel Ő a miénk, minden ígérete a miénk, ha hittel rájuk hagyatkozunk.

Jöjj, aki megfáradtál, pihenj le az Úr ígéreteinek párnájára! Pihenj békességben! Csak Róla gondolkozz! Krisztus számodra a fényhez vezető létra: lásd, hogy jönnek és mennek rajta az angyalok közötted és Isten között. Légy biztos abban, hogy az ígélet saját, Istentől kapod részed. Nem károsítasz meg senkit, ha azt, mint külön neked szóló üzenetet, magadévá teszed.

Január 4

Csendes nyugalomban

„... biztonságban élhetnek” (Hós 2,20)

Isten gyermekeit béke várja. Az ígevers, amelyből ezeket a biztató szavakat kiemeltük, békességről beszél „a mezei vadakkal, az égi madarakkal és a földön csúszómászó állatokkal”. Békességről földi ellenségeink, titokzatos bajaink és az apró bosszúságaink vonatkozásában. Ezek közül bármelyik elvehetné a nyugalomunkat, de nem fogja megtenni. Az Úr teljesen szétzúz majd mindent, ami népét fenyegetheti: „Kiirtom az íjat, a kardot és a háborút az országból”. Akkor lesz majd igazán béke, amikor mindaz darabokra törik, ami a békességet fenyegeti.

Ezzel a békességgel nyugalom jár. „Akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget” (Zsolt 127,2). Az Istentől nyert békességben és bőségben csendes nyugalomban élhetnek a hívők.

Ez a nyugalom biztóságot is jelent. Más dolog élni valahol, és más biztóságbán élni. Aki már az ígélet földjére került, az Atya házába, a szeretet hajlékába, Krisztus kebelére: már most biztóságbán élhet. Jobb a hívő számára, ha békességben pihenhet, mint ha ébren kell aggodalmaskodnia.

„Füves legelőkön delectet” (Zsolt 23,2). Nincs addig igazi nyugalomunk, amíg nem a Vigasztalótól kapott biztóságbán élünk.

Csodálatos kezesség

Január 5

„Megerősítlek...” (Ézs 41,10).

Ha szolgálunk vagy szenvedünk kell, összeszedjük minden erőnket, mégis úgy találjuk, hogy az kevesebb, mint gondoltuk, és kevesebb, mint amennyire szükségünk lenne. De amíg olyan ígéletünk van, mint ez a fenti Ige, amelyre valóban építhetünk, ne csüggedjünk, mert ez biztósít minket arról, hogy megkapjuk mindazt, amire szükségünk van. Isten ereje kimeríthetetlen; és ezt az erőt velünk is közölheti; és megígerte, hogy közölni is fogja. Lelkünk tápláléka, szívünk gyógyítója szeretne lenni, és így akar erőt adni nekünk. Kimondhatatlan, mennyi erőt tud adni Isten az embernek. Ha megkapjuk ezt az erőt, emberi gyöngeségünk nem akadály többé.

Emlékszünk még életünknek munkákkal és próbatételekkel terhes időszakaira, amikor olyan rendkívüli erőt nyertünk, hogy magunk is álmélkodtunk rajta? Veszély közepette tudtunk nyugodtak lenni, gyászban elcsöndesedni, rágalmasok tüzeiben is megállni, betegséget békén túrni. Valóban úgy van az, hogy amikor váratlan próbatételek érnek bennünket, Isten különösen nagy erőt ad elhordozásukhoz. Szinte kilépünk gyarló önmagunkból. A gyávák bátrak lesznek, a balgáknak bölcsesség adatik, a hallgatagok abban az órában megkapják, hogy mit mondjanak. Tulajdon gyöngeségem megrémít, de Isten ígéréte felbátorít.

„Uram erősíts meg engem a te ígéleted szerint!” (Zsolt 119,25).

Január 6

Kívülről jövő segítség

„... meg is segítlek ...” (Ézs 41,10).

A tegnapi ígéret kezeskedett az erőről mindahhoz, amit tennünk kell; a ma segítséget ígér olyan esetekre, amikor képtelenek vagyunk egyedül cselekedni. Az Úr megígéri: „megsegítlek”. A belső erőt külső segítség is támogatja. Küzdelmünkben szövetségeseket állíthat mellénk Isten, ha úgy látja jónak; de még ha nem is küldene mellénk emberi segítséget, Ő maga biztos mellettünk lesz, és ez még jobb. „Fenséges szövetségünk” támogatása többet jelent, mint a halandók légióinak segítsége.

Az Úr segítsége a megfelelő időben érkezik: „mindig biztos segítség a nyomorúságban” (Zsolt 46,2). Segítségére igen bölcs: pontosan tudja, kinek milyen segítségre van éppen most szüksége. Segítségére hathatós ott is, ahol az emberi segítség hiábavaló. Segítségére több, mint segítség, mert elhordozza minden terhünket, és gondoskodik minden szükségletünkről. „Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?!” (Zsolt 56,5).

Mivel segítségét már bebizonyította, számítsunk rá bátran most és a jövőben is. Imádkozzunk így: „Uram, légy segítségül nekem”, és megtapasztaljuk, hogy „a Szent Szellem is segít a mi erőtlenségünkön” (Róma 8,26). Ezért mikor így várakozunk: „Tekintetem a hegyek felé emelem: Segítségem az Úrtól jön” (Zsolt 121,1-2), nemsokára már ezt énekelhetjük: „Uram, Te megsegítettél”.

Szüntelenül növekedve

Január 7

„Ennél nagyobb dolgokat fogsz látni” (Jn 1,50).

Ez az ígéret egy gyermekként bízó hívőhez szólt, aki egyetlen meggyőző érv alapján kész volt elfogadni Jézust Isten Fiának, Izráel királyának. Aki kész arra, hogy lásson, fog is látni; reménytelen vakságunk oka az, hogy behunyjuk a szemünket.

Már sok mindent láttunk. Az Úr nagy és kifürkészhetetlen dolgokat mutatott már nekünk, s ezért dicsérvük is nevét. Vannak azonban még Igéjében nagyobb igazságok, vannak mélyebb tapasztalatok, van magasabb rendű közösség, hasznosabb szolgálat, nagyobb erő, szeretet és bölcsesség. Mindez vár még ránk, ha készek vagyunk hinni az Úrban. A tévtanok kitalálása csak rombol, de nagy áldás van az igazság keresésén és megtalálásán. Megnyílik előttünk az ég, és világosan látjuk az odavezető utat az Emberfia személyében, és jobban felismerjük a földi és mennyei világ közti összefüggést. Tartsuk szemünket nyitva a szellemi világ dolgai felé, és akarjunk egyre többet és többet meglátni belőle! Higgyük, hogy életünk nem foszlik szét a semmibe, sőt, szüntelenül növekedni fogunk, és egyre nagyobb dolgokat látunk, amíg majd egyszer színről-színre megláthatjuk magát a hatalmas Istent, és soha többé nem veszítjük el Őt szemünk elől.

Január 8

A szív és az élet tisztasága

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent”
(Mt 5,8).

Tisztaságra, főként szívünk tisztaságára kell törekednünk. Ha belülről a Szent Szellem és az Ige tisztít meg bennünket, akkor a megszentelődés és az engedelmisség által kívülről is tiszták leszünk. Szoros kapcsolat van a szív hajlandósága és a megértés között: ha azt szeretjük, ami rossz, nem érthetjük meg a jót. Ha a szívünk szennyes, szemünk is homályos lesz. Hogyan láthatná meg a Szent Istent azok, akik a tisztátalan dolgokat szeretik?

Mekkora kiváltság, hogy már itt is megláthatjuk Istent! Ha csak egy pillantást is vethetünk rá, az már a mennyország a földön! A tiszta szívűek Krisztus Jézusban látják az Atyát. Látjuk Őt, igazságát, szeretetét, szándékát, felségét, szövetségét, valóban Őt magát látjuk a Krisztusban. De mindezt csak olyan mértékben fogjuk fel, amilyen mértékben távol tartjuk a bűnt szívünkötől. Csak akik igazán kegyesen akarnak élni, azok mondhatják: „Szemem állandóan az Úrra néz” (Zsolt 25,15). Mózes kívánsága: „Mutasd meg nekem dicsőségedet!” (2Móz 33,18) csak akkor teljesedhet be a mi életünkben is, ha megtisztítjuk magunkat minden vétektől. Akkor „olyannak fogjuk látni Őt, amilyen valójában. Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát” (1Jn 3,3). Az Atyánkkal meg tapasztalt közösség gyönyörűsége és a mennyei színről-színre látás reménysége sarkalljon bennünket arra, hogy tartsuk tisztán a szívünket és az életünket. *Urunk, adj nekünk tiszta szívet, hogy megláthassunk téged!*

Nyereség ajándékozás által

Január 9

„Az ajándékozó bővelkedik ...” (Péld 11,25).

Ha szeretném, hogy a lelkem gazdagodjék, nem szabad felhalmoznom a javaimat, hanem szét kell osztanom a szegényeknek. A számítás és fősvényesség csak a világban vezet gazdagsághoz, de ez nem Isten szerint való, mert Ő ezt mondja: „Van, aki bőven osztogat, mégis gyarapszik, más meg szűken méri a járandóságot, mégis ínségbe jut” (Péld 11,24). A hit gazdagodik, miközben ad. Ezt kell újra meg újra kipróbálnom, és számíthatok rá, hogy bőkezűségemnek olyan nagy gazdagság lesz a jutalma, amilyen csak a javamat szolgálja.

Lehetséges, hogy gazdag leszek. De nem leszek túl gazdag. A túl nagy anyagi jólét olyan nehézkessé tenne, mint amilyenek rendszerint a kövér emberek: a világiasság „emésztési zavaraival” küszködnék, már nem érezném Isten áldásainak ízét. Ha elég javam van ahhoz, hogy egészséges legyek, érjem be vele; ha kielégítő anyagi helyzetet ad az Úr, legyen megelégedett.

Van azonban lelki-szellemi gazdagság is, amelyre sóvárogva kell törekednünk. Ez az Isten ügye, a gyülekezet és embertársaink iránti bőkezűségünk révén növekedik. Ebben nem szabad fukarnak lennünk, nehogy megszegényedjünk szívünkben. Légy nagylelkű adakozó, mert így hasonlítás majd egyre jobban az Úrhoz. Ő az életét adta érted, hogyan is tagadhatna meg bármit is tőled?

Január 10

Isteni fizetség

„... aki mást felüdít, maga is felüdül” (Péld 11,25).

Ha figyelmes vagyok másokkal szemben, Isten is figyelmes lesz velem szemben, és valamilyen formában megadja annak jutalmát. Ha gondoskodom a szegényekről, Isten gondoskodik rólam. Ha törődöm a gyermekekkel, Isten tulajdon gyermekeként törődik velem. Ha legeltetem az Ónyáját, Ő is legeltet engem. Ha öntözöm a kertjét, Ő „jól öntözött kertté” varázsolja lelkemet (Ézs 58,11). Ezt az Ő maga ígérte, de csak akkor várhatom a beteljesedését, ha teljesítem az Ő feltételeit.

Félhetem betegesen magamat, amíg aztán valóban beteg leszek, figyelgethem az érzéseimet, amíg nem érzek már semmit; siránkozhatom gyengeségemen, amíg már nincs erőm a panaszkodáshoz sem. Mindennél többet érne, ha önzetlenül, az Ő Jézus iránti szeretetből elkezdenék törődni azokkal, akik körülöttem élnek. Vízgyűjtöm csaknem elapadt, nem jön eső, hogy feltöltse; mit tegyek? Kihúzom a dugóját, és engedem, hogy a folyó víz megöntözze a hervadó növényzetet körülöttem. S íme, mit látok? Ahogy folyik a víz kifelé, úgy töltődik fel a vízgyűjtőm. Titkos forrás táplálja. Amíg állt benne a víz, a forrás zárva volt; de amint ömleni kezd belőle, hogy megöntözzön másokat, az Ő rám gondol és feltölti! Halleluja!

Január 11

A hit látja a szivárványt

„Amikor felhőt borítok a földre, és feltűnik az ív a felhőn...” (1Móz 9,14).

Felhő most is van bőven, de nem félünk attól, hogy a világot özönvíz pusztítja el. Elég gyakran látjuk a szivárványt ahhoz, hogy ne legyenek ilyen aggályaink. A szövetség, amelyet az Őr Nőével kötött, szilárdan áll, és mi nem kételkedünk benne. Akkor hát miért gondoljuk, hogy a bajok felhői, amelyek most elhomályosítják életünk eget, végül is romlásunkat tudnák okozni? Hagyjunk fel az ilyen alaptalan és méltatlan gondolatokkal!

Ahol földi érzékeink csak a nyomorúság felhőit látják, ott a hit mindig látja a szövetség ígéretének szivárványát. Istennek van olyan íja, amelyből a pusztulás nyilait lőhetné ki; de íme, az íj most fölfelé van irányítva. Nincs húrja és nincsenek nyilvesszői; olyan íj, amelyet csak nézni kell, nem hadakozásra való. Sok színből áll, örömet és gyönyörűséget fejez ki, nem vérvörös a mélysárlástól, nem fekete a haragtól. Ezért bátorodjunk fel! Isten soha nem sötétíti el felettünk úgy az eget, hogy ne adná szövetségének tanújelét, de még ha meg is tenné, akkor is bízunk benne, mert Ő nem változik, nem hazudik és semmi meg nem akadályozhatja abban, hogy békessége szövetségét megtartsa.

„Mert nem vet el örökre az Úr” (JSir 3,31).

Elvethet egy időre, de nem örökre. Az asszony levetheti ékszereit néhány napra, de nem feledkezik meg róluk, nem dobja ki azokat a szemébe. Ugyanígy az Úr sem veti el azokat, akiket szeret; mert „szerette övéit e világban, szerette őket mindvégig” (Jn 13,1). Egyesek úgy beszélnek a kegyelemben létéről és az abból való kiesésről, mintha mezei nyulak lennének, akik üregeikből ki- és be futkosnak; pedig nem így van ez. Az Úr szeretete ennél sokkal marandóbb és mélyebb szeretet.

Ő öröktől fogva kiválasztott minket és mindörökké szeretni fog bennünket. Úgy szeretett, hogy meghalt értünk, és mi bizonyosak lehetünk afelől, hogy szeretete soha el nem fogy. Dicsősége úgy összefonódik a hívők megmentésével, hogy soha többé nem vetheti el őket, ahogyan, mint a dicsőség királya, nem vetheti el tulajdon királyi palástját sem. Nem! Az Úr Jézus, mint a mi főnk, soha el nem veti tagjait, mint Vőlegény, soha el nem taszítja menyasszonyát.

Azt hitted, téged elvetett? Miért gondoltál ilyen gonoszat az Úrról, aki eljegyzett magának téged. Vesd el az efféle gondolatokat, és soha ne engedd, hogy befészkeljék magukat a szívedbe! „Az Isten nem vetette el az ő népét, amelyet előbb kiválasztott” (Róma 11,2). „Gyűlölöm azt, aki elválik feleségétől” (Mal 2,16).

„Aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el magamtól” (Jn 6,37).

Van-e példa arra, hogy Urunk valakit, aki hozzá ment, elutasított volna? Nem volt ilyen eset, és nem is lesz soha. A pokolban az elkárhozott lelkek között egy sincs, aki ezt mondhatná: „Krisztushoz mentem, de Ő elutasított”. Lehetetlenség, hogy te vagy én lennénk éppen azok, akikkel szemben Krisztus Jézus megszegné ígérését. Ne adjunk helyet magunkban ilyen sötét gyanúnak!

Ha a bennünket éppen most terhelő vétkeinkkel az Úr Jézushoz megyünk, biztosak lehetünk benne, hogy meghallgat és nem utasít el. Gyertek, menjünk hozzá együtt, azok is, akik még soha nem voltak nála, de azok is, akik már gyakran voltunk. Meg fogjuk látni, hogy együnk előtt sem zárja be a kegyelem ajtaját.

„Ez az ember bűnösöket fogad magához” – vádolták, de Ő mégsem utasított el senkit. Mi gyöngén és bűnösen megyünk hozzá, remegő hittel és kevés ismerettel és szegényes reménnyel, de Ő nem vet el bennünket. Megyünk hozzá imádkozva, bár imádságunk erőtlen és dadogó; hitvallással, bár az igen hiányos; dicséretekkel, bár azokban felét sem mondjuk el érdemeinek, de Ő mégis elfogad minket. Megyünk hozzá betegen, szennyesen, elcsigázva és méltatlanul, de Ő semmiképpen ki nem vet minket. Menjünk ma is újra hozzá, mert Ő valóban soha nem fog elküldeni magától.

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és megnyugvást adok nektek” (Mt 11,28).

A megváltottak nyugalmat találnak Krisztusban. Akik még nem fogadták el Krisztust Megváltójuknak, nyugalmat találnak, amint Hozzá mennek, mert Ő ígéri, hogy „megnyugvást ad”. Ajándéka teljesen ingyenes, fogadjuk el örömmel, amit Ő örömmel ad. Nem kell megvásárolnunk, sem kölcsönbe vennünk: ajándék, fogadjuk el! Agyonfáraszt bennünket a becsvágy, kapzsiság, gyönyörhajhászás vagy a sok gond? Ő mindezek bilincseitől meg akar szabadítani, és nyugalmat kínál nekünk. „Meg vagyunk terhelve”, még hozzá súlyosan a bűnnel, félelemmel, gondokkal, lelkiismeretfurdalással, halálfélelemmel? Ha Hozzá megyünk, Ő mindezt leveszi rólunk. Azért hordozta el bűneink nyomasztó terhét, hogy nekünk ne kelljen többé hordozni azt. Ő saját maga lett a nagy teherhordozó, hogy mindazoknak, akik súlyos terheket hordoznak, ne kelljen tovább görnyedni a hatalmas súly alatt.

Jézus Krisztus nyugalmat ad. Ez valóság! Hiszed ezt? Kipróbálsz? Most azonnal? Jöjj az Úr Jézushoz úgy, hogy adj fel minden más reménységet, csak rá gondolj, higgyél annak, amit Isten róla mond, és bízd rá magad mindenben. Ha így jössz Hozzá, mélységes lesz az a nyugalom, amit Tőle kapsz, biztos, szent és örökké tartó. Olyan nyugalom, amely eléri a mennyekig, és ezt Ő már ma megadja mindazoknak, akik Hozzá jönnek.

„Nem marad örökre elfelejtve a szegény, nemvész el végleg a nyomorultak reménye” (Zsolt 9,19).

A szegénység súlyos örökség, de akik bíznak az Úrban, hit által meggazdagodnak, mert tudják, hogy Isten nem feledkezett meg róluk. Noha úgy látszik, mintha Isten a földi javak elosztásánál nem vette volna figyelembe őket, mégis várják azt az időt, amikor mindezért kárpótlást nyernek. Lázár nem fekszik mindörökké a gazdag kapujában, a kutyák között, hanem megkapja majd jutalmát a mennyben.

De már most is megemlékezik az Úr a szegény, de neki drága gyermekeiről: „Én nyomorult és szegény vagyok, de gondol rám az Úr” (Zsolt 40,18) – hangzik a régi Ige. Ez ma is így van. Az istenfélő szegényeknek nagy reménységük van. Számíthatnak arra, hogy az Úr mindennel ellátja őket, amire istenfélő életükhöz ezen a Földön szükségük van. Számíthatnak arra, hogy minden a javukat szolgálja; hogy szorosabb közösségbe kerülnek azzal az Úrral, akinek nem volt hová lehajtania a fejét. Számítanak az Úr második eljövételére, és arra, hogy akkor majd osztoznak az Ő dicsőségében. Ez a várakozásuk nem hiábavaló, mert Krisztusra épül, aki mindörökké él. Mivel pedig Ő él, mindez be is teljeseedik. A szegény hívőnek sok olyan éneke van, amelyet nem érthet meg a bűnös gazdag. Ezért ha a földön szűkölködnünk is kell a javakban, gondoljunk a királyi menyegzőre, amely odafönt vár ránk.

Január 16

Még a leghalkabb hívást is...

„De megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét” (Jóel 3,5).

Miért nem hívom segítségül az Úr nevét? Miért futok egyik vagy másik szomszédomhoz, amikor Isten olyan közel van, és leghalkabb hívásomat is meghallja? Miért ülök le, töprengök megoldásokon és szövök terveket? Miért nem teszem magamat és terheimet közvetlenül az Úr kezébe? A legrövidebb út az egyenes út, miért nem futok egyenesen az élő Istenhez? Hiába keresgélek szabadulást mindenfelé, azt csak Istennél találhatom meg. Hatalmas ígérete bizonyossá kell tegyen efelől.

Fölösleges kérdezni, hogy segítségül hívhatom-e Őt vagy sem, hiszen a „mindenki” szó tág kaput nyit. A „mindenki” engem is jelent, mert mindenkit jelent, aki csak segítségül hívja az Úr nevét. Ezért követni akarom az Ige vezetését, és segítségül hívom Őt most mindjárt, Őt, aki ezt a hatalmas ígéretet tette.

Nagy szükségben vagyok, és nem látom a kiutat, de éppen ezért megyek Hozzá. Aki az ígéretet tette, megtalálja majd a módját, hogyan teljesítse azt. Az én dolgom az, hogy engedelmeskedjem parancsainak, nem pedig hogy tanácsokat adjak neki. Szolgája vagyok, nem ügyvédje. Hozzá kiáltok, és Ő megszabadít engem.

A félelem nélkül való ember

Január 17

„Isten azt mondta: Bizony, én veled leszek” (2Móz 3,12).

Természetes, hogy amikor Isten küldetéssel bízta meg Mózeset, nem engedte egyedül útjára. Felvenni a harcot a világ leghatalmasabb uralkodójával – ez rettenetes veszéllyel járó és óriási erőt megkövetelő feladat volt. Nevetéses lett volna, ha ezzel a feladattal egy szegény és magányos pásztozembert bíz meg Isten, és aztán magára hagyja. Elképzelhetetlen, hogy a bölcs Isten szembeállítsa Mózeset egymagát a fáraóval és Egyiptom egész haderejével. Ezért ígérte Isten Mózesnek: „Én veled leszek” – és ezzel kizárta számára az egyedüllétnek még a gondolatát is.

Az én esetemben ugyanez a helyzet. Ha az Úr küldetésében úgy indulok, hogy az Ő erejében bízom és az Ő dicsőségére tekintek, akkor biztosan velem lesz. Azzal, hogy Isten küldetést ad, kötelezi is magát, hogy támogatni fog engem. Nem elég ez? Mi többet kívánhatok még? Ha az összes angyal és arkangyal állna is mellettem, csődöt mondhatok; de ha Ő velem van, biztos a győzelem. Csak arra kell ügyelnem, hogy ígéretéhez méltóan viselkedjem. Ne legyek félnék, elcsüggedt, gondatlan vagy elbizakodott. Micsoda személyiséggé kellene válnia annak, akit Isten maga kísér! Ilyen támogatás tudatában legyek ember a talpamon, és menjek bátran oda, ahová az Úr küld.

Január 18

Jézus Krisztus és gyermekei

„De ha fel is áldozta magát jóvátételül, mégis meglátja utódait, sokáig él (Ézs 53,10).

A mi Urunk Jézus Krisztus nem hiába halt meg. Halála áldozat volt: helyettünk halt meg, mert halála a mi bűneink büntetése volt, és mivel értünk hozott áldozatát Isten elfogadta, megszabadította azokat, akikért életét áldozatul adta. Halálával olyanná lett, mint a gazdagon termő gabonamag. Jézus Krisztust gyermekei sokasága követi. Ő az „örökkévaló Atya”, és ezt mondja majd egyszer: „Én pedig és e gyermekek, akiket az Úr adott nekem” (Ézs 8,18a).

A férfi büszkesége a fiak, „mint hős kezében a nyilak” (Zsolt 127,4). Jézus Krisztus tegze telve van ilyen nyilakkal, mind egy-egy gyermeke. A férfit fiai képviselik, ugyanígy Krisztust a keresztyének. A férfi élete mintegy meghosszabodik, és tovább él leszármazottaiban, ugyanígy folytatódik az Úr Jézus Krisztus élete a hívőkben.

Jézus Krisztus él, ezért látja „utódait”. Szemét rajtunk tartja, gyönyörködik bennünk, felismeri bennünk szolgálatának gyümölcsét. Örülünk, hogy Urunk örvendezik gyötrelmes áldozatának eredményében, és hogy Ő mindvégig rajtunk tartja a szemét, mint halálának gyümölcsein. Azok a szemek, amelyek egykor könnyeket hullattak értünk, most gyönyörködve kísérnek minket. Ő szemmel tartja azokat, akik rá néznek. Szemeink találkoznak, és milyen nagy örömet jelent ez!

Vallást tévő száj, hívő szív

Január 19

„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz” (Róma 10,9).

A száunkkal vallást kell tennünk. Megtettem ezt már? Tettem már vallást az Úr Jézusról, mint Megváltómról, akit Isten feltámasztott a halálból, és Isten akarata szerint tettem ezt? Feleljünk őszintén erre a kérdésre!

Ugyanígy szükségünk van szívből jövő hitre is. Hiszek őszintén a feltámadott Krisztusban? Bízom benne, mint megváltásom egyedüli reménységében? Szívből bízom benne? Felelnem kell Istennek erre a kérdésére is.

Ha valóban elmondhatom, hogy vallást teszek Krisztusról és hiszek benne, akkor megváltott vagyok. Az igevers nem azt mondja: „lehet” vagy „talán”, hanem hogy megváltott voltom teljesen nyilvánvaló és olyan világos, mint az égen a nap: „Akkor üdvözülsz”. Mint hívő és hitvalló, birtokba vehetem ezt az ígéretet, és védelmemre felhozhatom Isten előtt most és egész életemen át, halálom órájában, és az ítélet napján is.

Meg vagyok váltva a bűn terhétől, a bűn hatalmától, a bűnért járó büntetés alól, s végül magától a bűnös léttől. Isten mondta: „Üdvözülsz” – és én hiszek ebben. Meg vagyok váltva. Dicsőség legyen Istennek mindörökké!

Január 20

Aki győz

„Aki győz, annak megadom, hogy egyék az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van” (Jel 2,7).

Senki nem futhat el a csatából, senki nem tagadhatja meg, hogy részt vegyen a szent harcban. Küzdenünk kell, ha győzni akarunk. Hadakoznunk kell, míg minden ellenséget le nem győztünk, mert különben ez az ígélet nem lehet a miénk, hiszen csak azoknak szól, akik „győznek”. Győznünk kell a világ hamis prófétái és mindama gonosz felett, amely tanításukat kíséri. Győznünk kell tulajdon szívünk lagymatagsága fölött, amely olyan könnyen elhagyja az „első szeretetet”! Olvassuk el a Jelenések könyvéből az efézusi gyülekezetnek írt egész levelet (Jel 2,1-7).

Ha Isten kegyelméből győzünk, amint győzni is fogunk, ha győzedelmes Királyunkat híven követjük, akkor Isten bebocsát minket paradicsomának közepébe. Bátran elmehetünk majd a lángoló pallossal őrködő Kérub mellett, és eljuthatunk ahhoz a fához, amelyről ha eszik az ember, örök élete lesz. Így megmenekülünk az örök haláltól, amely a bűn zsoldja. Elnyerjük az örök életet, amely az ártatlanság pecsétje, az Istennek odaszentelt élet jutalma. Jöjj szívem, bátorodj fel! Ha menekülsz a harc elől, elveszted az új és örök paradicsom örömét; de ha küzdesz a győzelemig, Istennel jársz a paradicsomban.

Isten ellenségei térdet hajtanak

Január 21

„Majd megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az Úr” (2Móz 7,5).

A hitetlen világ nehezen tanítható. Egyiptom nem ismeri az élő Urat, ezért mer bálványokat felállítani, sőt még azt is meg merészeli kérdezni: „Kicsoda az Úr?” De az Úr megtöri a gőgös szívűeket, akár akarják, akár nem. Mikor ítélete mennydörög fejük felett, és elsötétíti egüket, elpusztítja termésüket, megöli fiaikat, akkor megsejtenek valamit Isten hatalmából. Ezután is lesznek mindig olyan események a földön, amelyek térdre kényszerítik majd a hitetlenkedőket. Ezért ne háborodjunk fel káromlásaikon, mert az Úrnak gondja van arra, hogy nevének dicsőséget szerezzen. Ő ezt nagy hatalommal meg is teszi.

Népének megszabadítása egy másik hatalmas eszköz volt, amellyel Isten tudtára adta Egyiptomnak, hogy Jahve, Izrael Istene, az élő és igaz Isten. Egyetlen izráelita sem halt meg a tíz csapás során, egy sem fulladt bele a Vöröstengebe. A választottak szabadulása és az igazi hívők megdicsőülése Isten legmegrögzöttebb ellenségével is elismerteti majd, hogy egyedül az Isten az Úr.

Ó, bárcsak ilyen meggyőző erő kísérné a Szent Szellem által az evangélium hirdetését szerte a világon, míg minden nép meg nem hajlik Krisztus nevére, és Urának nem nevezi Őt!

Január 22

Keresztyén nagylelkűség

„Boldog az, akinek gondja van a nincstelenre, ha bajba kerül, megmenti az Úr” (Zsolt 41,2).

A szegényre gondolni, sorsát szívünkre venni: keresztyén kötelesség. Maga Jézus Krisztus helyezte a szívünkre: „a szegények mindig veletek lesznek” (Mt 26,11).

Sokan sietve, meggondolatlanul adnak pénzt a szegényeknek, még többen semmit sem adnak. Ez a drága ígéret azoknak szól, akiknek gondjuk van a szegényekre, közelről megvizsgálják ügyüket, terveket készítenek megsegítésükre és körültekintően véghez is viszik azokat. Ezzel a gondoskodással többet tehetünk, mint a pénzzel, de a legtöbbet a kettővel együtt. Akik így gondolnak a szegényre, azoknak maga az Úr ígér segítséget, ha bajba kerülnek. Ő megsegít nyomorúságainkban, ha mi segítünk azokon, akik bajba kerültek. Különleges gondviselésben lesz részünk, ha az Úr látja, hogy mi is próbálunk másokról gondoskodni. Mert akármilyen nagylelkűek vagyunk is, a bajokat mi sem fogjuk elkerülni; de jótékonyágunk feljogosít arra, hogy számítsunk az Úr szabadítására. Ő nem szegi meg adott szavát és szövetségét. Lehet, hogy a szőrösszívű fősvények is kilábalnak valahogy a bajokból, de a bőkezű és nagylelkű hívőkön maga az Úr segít. Ahogyan másokkal szemben cselekedtél, úgy cselekszik az Úr veled. Ezért bátran adj oda mindent, amivel csak segíthetsz másokon!

Tökéletes áldozat

Január 23

„Tegye kezét az áldozat fejére, hogy kegyelmet és engesztelést nyerjen” (3Móz 1,4).

Ha egy tulok engesztelő áldozattá lehetett az azt feláldozó bűnös helyett, aki rátette a kezét és ezzel a bűneit is az áldozati állatra, mennyivel inkább engesztelő áldozat Krisztus érettünk, ha áldozatát hittel elfogadjuk.

*Hitem ráteszi kezét
ó Krisztus, drága fődre,
vezeklőn állok eléd,
bűneimet kiöntve.*

Ha egy tulkot elfogadott Isten az áldozótól engesztelésül, mennyivel inkább engesztelés Krisztus minden vétünkért. Egyesek vitatják az engesztelő áldozat nagy igazságát, pedig nekünk ez a reménységünk, örömünk, dicsekvésünk és mindenünk. Isten elfogadta Jézus Krisztus áldozatát engesztelésül miérettünk, és szeretett Fiában minket is elfogad és „megajándékoz kegyelmével” (Ef 1,6).

Ezért tedd rá most mindjárt hited kezét Krisztus tökéletes áldozatára, hogy azt így magadénak vallva, élvezhesd Isten kegyelmét. Ha egyszer már megtetted, tedd meg újra. Ha pedig még nem tetted volna, tedd rá most a kezedet haladék nélkül. Az Úr Jézus a tiéd lehet már most, ha akarod. Bízzál benne erősen, és kétség nélkül a tiéd lesz Ő. Így kiengesztelődtél Istennel, bűneid eltöröltettek és az Uré vagy.

„Híveinek lábát megőrzi” (1Sám 2,9).

Az út síkos, lábaink gyöngék, de az Úr megőrzi lépteinket. Ha engedelmes hittel átadjuk magunkat neki, és az Övéi leszünk, Ő maga fog vigyázni reánk. Nemcsak anyagainak parancsol, hogy őrizzenek, hanem maga ügyel lépteinkre.

Megóvja lábunkat az eleséstől, hogy be ne szennyezzük ruhánkat, kárt ne valljunk lelkünkben, és ne adjunk okot az ellenségnek a gyalázkodásra.

Megóvja lábunkat a tévelygéstől, hogy ne kövessük a tévtanítást, ostobaságot vagy a világ útját.

Megóvja lábunkat, hogy meg ne dagadjon a fáradságtól, fel ne horzsolódják a hosszú és rögös úton.

Megóvja lábunkat a sebesüléstől: cipőnk rézből és vasból lesz, ha kard élén vagy mérgekgígyókon taposunk is, hogy meg ne sérüljünk, se mérgezést ne szenvedjünk.

Kiszabadítja lábunkat a tőrből, hogy rosszakaratú és hatalmas ellenségünk csalárdságba be ne fonjon bennünket.

Ilyen ígéret birtokában fussuk meg pályánkat fáradság nélkül, és járjunk félelem nélkül. Az, aki oltalmazza lábunkat, hatalmas erővel teszi azt.

„Ő pedig énekben mondja el az embereknek: Vétkeztem, mert görbévé tettem az egyenest, de Isten nem eszerint fizetett meg nekem. Megváltott engem, hogy ne jussak a sírba, és életem a világosságban gyönyörködjék” (Jób 33,27-28).

Ez az igazság szava, egy istenfélő ember bizonyágtétele, és így egyenértékű egy ígérettel. Amit az Úr tett és most tesz, azt tenni fogja, amíg a világ áll. Az Úr keblére ölel bárkit, aki őszinte bűnvallással közelít hozzá, sőt állandóan keresi azokat, akik vétkeik miatt szorult helyzetben vannak.

El merjük mi is mondani Jób vallomását? Nem vétkezünk-e mindnyájan személy szerint, hogy el kellene mondanunk: „Vétkeztem”? Vétkeztem, szándékosan elferdítettem az igazságot? Vétkeztem és rájöttem, hogy semmi hasznom nem lett belőle, sőt, az örök kárhozat fenyeget? Ha így van, siessünk ezzel az őszinte vallomással Istenhez! Ő nem kér ennél többet, de mi ennél kevesebbet nem tehetünk.

Hivatkozzunk ígéretére Jézus Krisztus nevében. Ő megszabadít bennünket a pokol előttünk feltáruló szándékától, életet és világosságot ajándékoz nekünk. Miért esnénk kétségbe? Miért kételkednénk? Az Úr nem gúnyolja ki az alázatos lelkeket, Ő komolyan veszi azt, amit mondott. A vétkeseknek bűnbocsánatot ígér. Akik halált érdemelnek, bocsánatot nyerhetnek nála.

Uram, én megvallom bűnömet, és kérem, bocsáss meg nekem!

Január 26

Isten legyőzi a félelmet

„Nem fog a varázslás Jákóbon, sem az ígézet Izráelen”
(4Móz 23,23).

Ez az Ige gyökerestől ki kellene irtson minden ostoba, babonás félelmet! Még ha lenne is valami igazság a varázslásban és a babonákban, mindez nem árthat az Úr népének! Akiket Isten megáld, azokat nem lehet megátkozni.

A hitetlenek, mint Bálám is, szöhetnek cselet Isten népe ellen, de minden csalafintaságuk kudarcot vall. Puskaporuk átázik, kardjuk kicsorbul. Összegyülekeznek, de hiába, mert az Úr nincs velük. Csöndben nézhetjük, míg hálójukat szövik, mert úgysem fognak meg bennünket. Ám hívják segítségül Belzebúbot és alkalmazzák kígyó természetének minden ravaszságát, az sem segít nekik: a varázslásuk nem fog hatni, jóslásuk megcsalja őket. Milyen áldás ez! Mennyire megnyugtatja a szívet! A komolyan imádkozók küzdenek Istennel, de velük senki sem küzdhet, őket senki sem győzheti le. Isten gyermekeinek erőt ad az Úr a győzelemhez, de rajtuk senki sem vehet erőt. Nem kell félnünk magától az ördögtől sem, és semmiféle titokzatos ellenféltől, mert családak szavai, sötétek és kifürkészhetetlenek tervei. Mindezek nem árthatnak annak, aki az élő Istenben bíz. Ezért mi dacolunk az ördöggel és valamenyny légiójával.

Valóságos megtérés

Január 27

„Ott majd visszagondoltok arra, hogyan éltetek, és mi mindent tettetek: hogyan tettétek magatokat tisztátalanokká. Akkor megundoródtok magatoktól, olyan sok gonosz-ságot követtetek el” (Ez 20,43).

Ha az Úr elfogadott minket és megajándékozott kegyelmével, békességével és biztonságával, ez arra indít, hogy kegyelmes Istenünkkel szemben elkövetett minden mulasztásunkat és bűnünket bánjuk meg. Ez a megbánás olyan értékes, mint a tiszta gyémánt, és ezt úgy ígéri Isten népének, mint az üdvösség legszentségesebb gyümölcsét. Ő, aki elfogadja a bűnbánatunkat, ad megbánást is, mégpedig nem mint keserű pirulát, hanem mint mézízű mannat, amellyel népét táplálta. Csak a vér által kapott bocsánat és a meg nem érdemelt kegyelem elfogadása tudja kőszívünket megolvasztani. Úgy érezzük, kemény a szívünk? Gondoljunk arra, micsoda szeretet van az új szövetségben, és akkor el fogjuk hagyni a bűnt, megbánjuk és megutáljuk azt, sőt megutáljuk önmagunkat is, mert ilyen végtelen szeretet ellen vétkeztünk. Járuljunk ilyen bűnbánó szívvel Istenhez, és kérjük Őt, segítsen tettünkre emlékezni, azt megbánni, elsiratni és abból hozzátérni. Ó, milyen öröndetes, ha szent szomorúság marja a szívünket! Milyen nagy megkönnyebülést jelent a könnyek áradata!

Urunk, üss sziklaszívünkre, vagy szólj kőszívünkhöz, és fakassz életet adó vizet belőle!

Január 26

Isten legyőzi a félelmet

„Nem fog a varázslás Jákóbon, sem az ígézet Izráelen”
(4Móz 23,23).

Ez az Ige gyökerestől ki kellene irtson minden ostoba, babonás félelmet! Még ha lenne is valami igazság a varázslásban és a babonákban, mindez nem árthat az Úr népének! Akiket Isten megáld, azokat nem lehet megátkozni.

A hitetlenek, mint Bálám is, szóhatnak cselelt Isten népe ellen, de minden csalafintaságuk kudarcot vall. Puskapóruk átázik, kardjuk kicsorbul. Összegyülekeznek, de hiába, mert az Úr nincs velük. Csöndben nézhetjük, míg hálójukat szövik, mert úgysem fognak meg bennünket. Am hívják segítségül Belzebúbot és alkalmazzák kígyó természetének minden ravaszságát, az sem segít nekik: a varázslásuk nem fog hatni, jóslásuk megcsalja őket. Milyen áldás ez! Mennyire megnyugtatta a szívet! A komolyan imádkozók küzdenek Istennel, de velük senki sem küzdhet, őket senki sem győzheti le. Isten gyermekeinek erőt ad az Úr a győzelemhez, de rajtuk senki sem vehet erőt. Nem kell félnünk magától az ördögtől sem, és semmiféle titokzatos ellenféltől, mert családak szavai, sötétek és kifürkészhetetlenek terve. Mindezek nem árthatnak annak, aki az élő Istenben bíz. Ezért mi dacolunk az ördöggel és valamenyny légiójával.

Valóságos megtérés

Január 27

„Ott majd visszagondoltok arra, hogyan éltetek, és mi mindent tettetek: hogyan tettétek magatokat tisztátalanokká. Akkor megundorodtok magatoktól, olyan sok gonzságot követtetek el” (Ez 20,43).

Ha az Úr elfogadott minket és megajándékozott kegyelmével, békességével és biztonságával, ez arra indít, hogy kegyelmes Istenünkkel szemben elkövetett minden mulasztásunkat és bűnünket bánjuk meg. Ez a megbánás olyan értékes, mint a tiszta gyémánt, és ezt úgy ígéri Isten népének, mint az üdvösség legszentségesebb gyümölcsét. Ó, aki elfogadja a bűnbánatunkat, ad megbánást is, mégpedig nem mint keserű pirulát, hanem mint mézízű mannat, amellyel népét táplálta. Csak a vér által kapott bocsánat és a meg nem érdemelt kegyelem elfogadása tudja kőszívűnket megolvasztani. Úgy érezzük, kemény a szívünk? Gondoljunk arra, micsoda szeretet van az új szövetségben, és akkor el fogjuk hagyni a bűnt, megbánjuk és megutáljuk azt, sőt megutáljuk önmagunkat is, mert ilyen végtelen szeretet ellen vétkeztünk. Járuljunk ilyen bűnbánó szívvel Istenhez, és kérjük Őt, segítsen tettünkre emlékezni, azt megbánni, elsiratni és abból hozzátérni. Ó, milyen öröndetes, ha szent szomorúság marja a szívünket! Milyen nagy megkönnyebülést jelent a könnyek áradata!

Urunk, üss sziklaszívűnkre, vagy szólj kőszívűnkhez, és likassz életet adó vizet belőle!

Január 28

Megszűnik a könnyhullatás

„Isten... letöröl minden könnyet a szemükről...” (Jel 21,4).

Igen, ennek az ideje el fog jönni a hívók számára. Egyszer végleg megszűnik a szomorúság és felszáradnak a könnyek. Most a könnyek világában élünk, de ez a világ el fog múlni. Új ég és új föld lesz, írja ennek a fejezetnek az első verse; és ott nem siratjuk többé a bűnesetet és az abból következett nyomorúságokat. Olvassuk el a második verset, és figyeljük meg, hogyan ír a menyasszonyról és menyegzőjéről. A Bárány menyegzője a végtelen öröm ideje lesz, akkor már nincs helye a könnyeknek. A harmadik vers szerint Isten maga fog az emberek között lakni, és az Ő jobbán gyönyörűségek lesznek mindörökké, és nem lesz könnyhullatás.

Milyen is lesz az, ha nem lesz többé sem szomorúság, sem könnyhullatás, sem fájdalom? Sokkal dicsőségesebb lesz, mintsem hogy azt el tudnánk képzelni. Ő, sírástól kivörösödött szemek, ne hullassatok többé keserű könnyeket, hiszen már csak egy kevés idő, és nem ismertek többé könnyet! Senki más nem törölheti le úgy könnyeinket, mint a szeretet Istene, és Ő jön, hogy megtegye ezt. „Este szállást vesz a sírás, reggelre itt az ujjongás” (Zsolt 30,6).

Jöjj, Urunk, ne késlekedj, mert most még mindannyian sírunk.

Az engedelmesség áldást hoz

Január 29

„Tartsd meg engedelmesen mindezeket az Igéket, amelyeket én parancsolok neked, hogy jó dolgod legyen neked és utódaidnak mindenkor. Ha így cselekszel, azt jónak és helyesnek tartja majd Istened, az Úr” (5Móz 12,28).

Bár az üdvösség nem a törvény cselekedeteiből jön, de az engedelmeseknek szóló áldás-ígéretnek Isten hűségesebb szolgálójának is szólhat. Az átkokat elvette Urunk, amikor átokká lett értünk, de az áldásokkal kapcsolatos ígéretnek közül egy sem vesztette érvényét.

Hallgassuk és jegyezzük meg Urunk kijelentett akaratát, ne csak egyes Igéire figyeljünk, hanem „mindezekre az Igékre”. Ne csipegessünk és ne válogassunk, hanem legyen bennünk részrehajlás nélküli feltétlen tisztelet Isten minden egyes parancsával szemben. Így lesz áldott egész családjunk élete. Az Úr áldása van választottaink ezerévig. Ha feddhetetlenül járnak színe előtt, akkor mindenki előtt nyilvánvalóvá lesz, hogy ők Isten áldott gyermekei.

Tisztességtelenség vagy furfang azonban nem hozhat áldást ránk és szeretteinkre. A világ hitetlen módszerei nem hozhatnak jót sem ránk, sem gyermekeinkre. Számunkra csak az jelenthet áldást, ha Isten színe előtt járunk. Ha becsületes úton nem tudunk meggazdagodni, becsületlenséggel még kevésbé. Nekünk csak az hoz boldogságot, ami Isten előtt kedves.

Január 30

Mennyei testőrség

„Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhová mégy...” (1Móz 28,15).

Vándorutunkban kísérőkre van szükségünk? Legjobb kísérőnk Isten jelenléte és oltalma. Bárhol járunk is, mindenütt szükségünk van Isten jelenlétére és oltalmára, és ezt meg is kapjuk, ha az Ő szolgálatában járunk, nem pedig csak saját kedvtelésünk szerint. Még ha más vidékre kell is költöznünk Isten akaratából, ne szomorkodjunk miatta! Hiszen a hívó ember vándor és idegen, bárhol is él ezen a földön, mert bárhová kerül, igazi otthona mindenhol az Úrban van, mint ahogy minden nemzedékben így volt ez a hívők számára. Lehet, hogy a világ vezető embereinél nincs „protekciónk”, de ha az Úr azt ígéri: „megőrizlek téged”, akkor nem árt nekünk valóban semmi veszedelem. Ez az ígéret áldott „útlevé!” minden utazó számára, mennyei testőrség minden zarándok mellett.

Jákób, akinek az Isten ezt az ígéretet adta, még soha nem volt távol hazulról. Anyás gyermek volt, nem kalandos természetű, mint a bátyja. Mégis mennie kellett egyszer, és Isten vele ment. Kicsiny motyóját vitte csupán, és nem volt kísérője. De nem utazott soha fejedelem nemesebb testőrséggel, mint ő. Mikor szabad mezőn aludt, angyalok vigyáztak rá és Isten beszélgetett vele. Ha az Úr indít útnak minket, mondjuk az Úr Jézussal: „Ébredjetek, menjünk!” (Mt 26,46).

Isten mindig meghallgat

Január 31

„Meg is fog hallgatni Istenem” (Mik 7,7).

A barátok hűtlenné válhatnak, de Isten nem fordul el a megváltottaktól, sőt meghallgatja minden kérésüket. Azt mondja a próféta: „Még asszonyod előtt is, akit magadhoz ölelsz, vigyázz, hogy mit mondasz! Mert... az embernek saját háza népe is ellensége” (7,5-6). Ez nagyon keserves állapot, de Isten még ilyen esetben is hűséges (barát) marad, és elmondhatjuk neki minden bánatunkat.

Bölcsességünk abban van, hogy az Úrra nézünk, és nem civódunk az emberekkel. Ha barátságos kéréseinket még rokonaink is semmibe veszik, várjunk reménységgel szabaddító Istenünkre, Ő meg fog hallgatni minket. Kiváltképpen meghallgat akkor, ha sok bántást és szeretetlenséget kapunk az emberektől, úgyhogy hamarosan már mi is így kiálthatunk: „Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek” (7,8).

Mivel Isten élő Isten, meg tud hallgatni; mivel szerető Isten, meg is hallgat. Meghallgat, mert Ő a szövetség Istene, aki elkötelezte magát arra, hogy meghallgat minket. Aki így tud hozzá szólni: „Én Istenem”, az teljes bizonyossággal elmondhatja: „Az én Istenem meg is fog hallgatni engem”. Jöjj tehát, vérvő szívű testvérem, és öntsd ki szomorúságodat Istened előtt! Belső szobádban borulj térdre és légy bizonyos benne: „Meghallgat engem az én Istenem.”

Február 1

Soha ne ess kétségbe!

„De fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevemet féltitek, és sugarai gyógyulást hoznak” (Mal 3,20).

Ez a prófécia részben már beteljesedett dicsőséges Urunk első eljövetelekor, egészen második eljövetelekor fog beteljesedni, de mint ígéret valóra válhat a mindennapjainkban is. Sötét az eged, kedves olvasóm? Még az éjszaka feketesége is sűrűsödik körülötted? Ne ess ezért kétségbe; hiszen felkél újra a nap! Amikor az éjszaka a legsötétebb, akkor van legközelebb a hajnal. „Az éjszaka elmúlik, a nappal pedig már egészen közel van” (Róma 13,12).

A fölkelő nap nem a közönséges nap lesz, hanem „az igazság napja”, amelynek minden sugara szentség. Azért jön, hogy megvidámitson minket, igazság és irgalom útján jön, de még szabadításunk érdekében sem törli el a törvény érvényét. Jézus Krisztus kijelenti Isten szentségét és szeretetét. Ha tehát eljön szabadulásunk, az valóságos lesz, mert igazság szerint való.

Csak egy dologban kell megvizsgálunk magunkat: Féltjük-e valóban az Úr nevét? Tiszteljük-e az élő Istent, és az Ő útján járunk-e? Ha ez így van, akkor az éjszaka már nem tart soká a számunkra, és ha elérkezik a reggel, lelkünk minden betegsége és szomorúsága egyszer s mindenkorra elmúlik; fény, meleg, öröm és tiszta látás lesz a részünk, és ezt lelki betegségünkéből és nyomorúságunkból való gyógyulás követi majd. Felragyogott már nekünk Krisztus napvilága? Akkor ülünk ki fényére! Elrejtette arcát előlünk? Akkor várjuk, amíg felragyog a számunkra! Mert amilyen bizonyos a napkelte, olyan biztos az is, hogy „fel fog ragyogni azoknak, akik nevét félik”.

Növekedés

Február 2

„Úgy ugrándoztok majd, mint a hizlalóból kiszabadult borjak” (Mal 3,20).

Amikor kisüt a nap, a betegek elhagyják szobáikat és kimennek friss levegőt szívni. Amikor a napsütés elhozza a tavaszt és a nyarat, a jószág elhagyja istállóját és magasabban fekvő havasi legelőket keres. Így van ez velünk is. Amikor élő hitben közösségünk lesz az Úrral, mi is elhagyjuk a kétségbeesés sötét mélységeit, és kimegyünk a szent bizalom tágas mezőire. Felmászunk az öröm hegyeire, és ott friss mennyei táplálékot találunk, nem olyant, mint a testi emberek földi „száraztakarmánya”.

„Kiszabadulni” és „örömmel ugrándozni”: ez kettős ígéret. Én lelkem, vágyakozzál mindkét áldás után! Miért maradnál rabságban? Kelj fel és járj-kelj szabadon! Jézus Krisztus azt mondta, hogy az ő juhái bejárnak és kijárnak, és legelőt találnak. Indulj hát, és táplálkozz a határtalan szeretet dús legelőin!

Miért maradnál kised a kegyelemben? Növekedjél! A fiatal borjak gyorsan nőnek, ha gondosan táplálják azokat. Hogyne növekedne a te hited is, aki Megváltód kitűnő gondoskodásában részesülsz. Növekedj hát a kegyelemben, és Udard és Megváltód ismeretében! Ne maradj szűkös viszonyok között a hit dolgában, sem pedig satnyán! Hiszen már fölragyogott az igazság napja számadra is. Felelj sugarai hívó szavára, ahogy a fák is rügyezni kezdenek a napsugár hatására! Nyisd meg szívedet, „növekedjél fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus” (Ef 4,15).

Február 3

Ő ingyen ajándékozott mindent

„Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róma 8,32).

Alakjában nem, de tartalmában ez is ígéret. Sőt, több ígéret ötvözete. Rubintok, smaragdok és gyémántok koszorúja arany foglalatban. Olyan kérdés ez, amelyet sohasem lehet úgy megválaszolni, hogy az nekünk bármilyen szívbéli aggodalmat okozzon. Mit tagadhatna meg tőlünk Isten, miután már nekünk adta Jézus Krisztust? Amire csak a menny és a föld között valóban szükségünk van, azt mind megadja nekünk. Hiszen ha adakozó jóságának határa lenne, nem adta volna oda tulajdon Fiát értünk.

Mire van szükségem a mai napon? Csak kérnem kell. Kérhetem komolyan, de nem szabad erőszakoskodnom, és valamit kellelten ajándékként kicsikarnom az Úrtól, hiszen Ő önként szeretne megajándékozni, önként adta Fiát is értünk. Nyilván senki sem mert volna ilyen nagy ajándékot kérni tőle. Túlságosan vakmerő kívánság lett volna. Ő önként adta Egyszülöttjét. Én lelke, ezek után ne bíznál a mennyei Atyában, hogy Ő „vele együtt mindent” neked ad? Ha erőszakoskodni kellene a Mindenhatóval, szegényes imádságod mit sem érne. Szeretete azonban úgy buzog, mint valami ki nem apadó forrás, és bőségesen eláraszt mindazzal, amire valóban szükséged van.

Ő visszajön

Február 4

„Nem hagyalak titeket árván, eljövök hozzátok” (Jn 14,18).

Itt hagyott minket, mégsem maradtunk árván. Vigasztalónk elment, mégsem vagyunk vigasztalanok. Az a vigaszunk, hogy Ő visszajön, és ez a vigasz elegendő ahhoz, hogy megerősítsen bennünket hosszúnak tűnő távolléte alatt. Krisztus már úton van hozzánk; azt mondta: „Bizony, hamar eljövök” (Jel 22,20); (sietve) már közeledik felénk. Azt mondja: „Eljövök” – és jövetelét semmi nem akadályozhatja meg, semmi nem késleltetheti még egy negyed órával sem. Külön hangsúlyozza: „Eljövök hozzátok”, és ez így is lesz. Ő közvetlenül népéhez és népéért fog eljönni. Ez adjon vigasztalást, amíg szenvedünk, mert még nem jött el a várva várt Vőlegény.

Mikor nem érezzük jelenlétének vidámító erejét, bánkódlunk ugyan, de nem eshetünk úgy kétségbe, mintha nem lenne reménységünk. Urunk szempillantásnyi búsulásában, rövid időre elrejtőzött előlünk, de majd visszatér szeretete teljességével. Bizonyos értelemben elhagyott bennünket, de csak látszólag. Amikor elment, zálogot hagyott hátra, hogy vissza fog térni.

Ó, Uram, jöjj hamar! Nincs értelme és tartalma földi életünknek, ha te nem vagy itt. Vágyakozunk fényes orcád után. Mikor jössz el újra? Bizonyosak vagyunk abban, hogy egyszer csak visszatérsz. Siess hozzánk sasszárnyakon!

Ó Urunk, Istenünk! Amen.